

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"בנוך יחיה"

הרב בניציון יעקב שמואל אורמלנד

הובהלתי לבית הרפואה, שם גילו שאני סובל מדימום תוך-גולגולתי, שאותו הם לא הצליחו לעצור. כאשר אבי הגיע למקום, הוא מצא אותי במצב שבו לא יכולתי לראות או לשמוע דבר, ולמרבה הצער, הרופאים נתנו סיכוי קלוש לכך שאשרוד את הפציעה. למעשה, הם היו בטוחים שלא אחזיק מעמד עוד זמן רב, ואחד מהם אפילו יעץ לאבי להמתין עם קביעת מועד הלוויה של סבי החורג, שכן, ככל הנראה הוא ייאלץ לקבור את שנינו באותה לוויה.

אפשר רק לתאר את ההלם שבו היו הוריי נתונים באותם רגעים. למרבה המזל, נשיא בית הכנסת שבו כיהן אבי, מר גלמן, העלה רעיון מבריק - ליצור קשר עם הרבי מליובאוויטש ולבקש את ברכתו. תחילה אבי התנגד לרעיון - פנייה אל אדמו"ר חסידי בבקשת עזרה הייתה מנוגדת לחלוטין לאופי החינוך שקיבל - אך הוא היה נואש, ולא היה לו שום מקום אחר שאליו יוכל לפנות.

מאוחר יותר, אבי היה שב ומתאר את מה שאירע בשעות הבאות בסערת רגשות. הוא אמר שהוא לעולם לא יוכל לשכוח את הדברים. השעה הייתה ארבע לפנות בוקר כאשר הוא טלפן ל-770. מזכירו של הרבי הרב חודקוב ענה לטלפון, שמע את הפרטים וכעבור כמה דקות מסר לאבי שיתקשר שוב בעוד שעה. הייתה זו השעה הארוכה ביותר בחייו, אך כעבור שעה כשהתקשר שנית, הוא שוחח בטלפון עם הרבי, שאמר לו, "הגזרה התבטלה בשמים. בנוך יחיה".

אבי היה המום. כפי שנהג לספר אחר כך, "מילים אלו רוממו את רוחי, אך לא יכולתי שלא לתהות, כיצד ייתכן שאדם יבוא ויצהיר ש'הגזרה התבטלה בשמים'. איך הוא ידע?" בתור מי שחונך בישיבות ליטאיות, הוא התקשה לתפוס מניין יש לאדמו"ר חסידי את הידע ואת הכוחות הללו.

אחר כך ביקש ממנו הרבי לעשות שלושה דברים: דבר ראשון, לתרום אלף ושמונה מאות דולר לצדקה, לטובת כל מטרה או ארגון מלבד חב"ד. הרבי הבהיר נקודה זו היטב, זו לא תוכל להיות תרומה לחב"ד. בשנת תשל"ג (1963) היה מדובר בסכום גדול, ואבי נאלץ לקחת הלוואה לשם כך, אך

«



הסיפור שברצוני לספר מתחיל בתאריך כ"ח באלול תשכ"ג (1963), כשהייתי בן שלוש וחצי. בשעתו התגוררנו בקהילה כפרית קטנה בדרום ניו ג'רזי, שם ניהל אבי חוות תרנגולים, ובמקביל שימש רבו של בית הכנסת המקומי.

יצוין כי אבי, הרב גימפל אורמלנד, גדל והתחנך בבני ברק, שם הוא זכה להימנות על תלמידיהם של החזון אי"ש והסטייפלר, ולמד בחברותא עם בנו של האחרון, הגאון הנודע הרב חיים קנייבסקי. כלומר, הוא הגיע מרקע ישיבתי ליטאי מובהק, רחוק בתכלית מהעולם החסידי. עובדה זו הופכת את הסיפור שלהלן למדהים עוד יותר.

באותו יום ביליתי בחברת סבתי וסבי החורג, והם הסיעו אותי חזרה הביתה. ירדו אז גשמים עזים, הראות הייתה לקויה, והיינו מעורבים בתאונת דרכים. הייתה זו תאונה שבה היו מעורבים כמה רכבים, כפי שדווח אחר כך בעיתון המקומי, וכתוצאה מהפגיעה סבתי ואני הועפנו דרך השימשה הקדמית. אני נחתי כשפניי שקועים בתוך שלולית גדולה, והייתי בסכנת טביעה. סבי החורג נהרג במקום, אך סבתי, שנפצעה גם היא, הצליחה לחזול ולהגיע עד אלי, ולמשות את ראשי מהשלולית.



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

כנראה בגלל התאונה... יש לי פגיעה מוחית". הרבי חייד, הוציא סידור תפילה והגיש לי אותו. "התפלל מתוך הסידור הזה - במיוחד את תפילת 'קריאת שמע על המיטה' - ולא יהיו לך שום דאגות".
זה עבד.

פגשתי שוב את הרבי לרגל יום הולדתי הארבע עשרה. בשעתו ביקשתי ממנו ברכות רבות לתחומים שונים בחיי, אך במיוחד לריפוי הצד הימני של גופי - ביקשתי שיהיה לי יותר כוח ביד ימין.

הרבי הגיב על כל הבקשות שלי, למעט זו האחרונה. כאשר שבתי וביקשתי על כך, הרבי החליף נושא, והחל לדבר על לימוד התורה שלי, ואז ידעתי שכך יישארו הדברים. צד ימין שלי לא ישתפר עוד.

אך עובדה זו לא מנעה ממני מלנהל אורח חיים מלא, ומה הפלא שנהייתי חסיד של הרבי? אפילו אבי הפך להיות חסיד! כיום, בתור רב, אני עושה כל שביכולתי כדי להפיץ את המסר של היהדות, כפי שהרבי מצפה ממני. כאשר אנשים שואלים מדוע אני עושה את מה שאני עושה, אני פשוט מסביר להם שה' העניק לי - באמצעות ברכותיו של הרבי - הזדמנות נוספת לחיות, ואני רוצה לגמול כך גם לאחרים.

הרב בנציון יעקב שמואל אורמלנד מכהן כרבה של קהילת 'יאנג איזראל' במרגייט, ניו ג'רזי. הוא רואיין בחודש אולול תשע"ב (2012) בברוקלין, ניו יורק. סיפור זה הופיע במקור בסרט 'להביט מעבר למסך', בהפקת חברת ג'ם.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ו (1985) — על יסוד הכלל "מצווה לפרסם עושי מצווה" - שכן פרסום הדבר מעורר גם אחרים לנהוג כך, ועצם הידיעה על כך יש בה כדי לזרז גם את עושי המצווה עצמם להוסיף כהנה וכהנה - ביקש הרבי שישלחו דו"חות ותמונות מפעילות חנוכה של שליחי חב"ד בכל רחבי העולם, כדי להוציאם לאור בפורמט אלבומי. האלבום אכן יצא לאור לקראת י' שבט - חמישה שבועות בלבד אחרי חנוכה - ונקרא 'Let There Be Light' ('יהי אור').¹ ב' בטבת

1 התועידות תשמ"ו, חלק ב, עמ' 194

תודפת ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הוא עשה כפי שהורה לו הרבי. הדבר השני היה להוסיף לשמי את השם 'בנציון' - שוב הרבי הורה במפורש שזה יהיה השם. (אחר כך התברר שהיה זה שמו של סבא רבה שלי, שאיש מצאצאיו לא היה קרוי על שמו.) והדבר השלישי: הרבי ביקש שהרופא יתקשר אליו.

אחרי שנאלץ אבי להתחנן בפניו, נאות הרופא להתקשר אל הרבי. הרבי אמר לו שיזריק חומר מסוים ישירות למוקד הדימום המוחי, כדי למנוע התדרדרות נוספת. הרופא נדהם מכך שהרבי ידע על הזריקה הזו - היה מדובר בתרופה חדישה, והוא חשש להשתמש בה מאחר שהיה ידוע שלעתים היא עלולה לגרום למוות מייד.

בסופו של דבר הרופא נתן את הזריקה, ואני שרדתי. אך ההחלמה שלי הייתה עניין לא פשוט. נותרתי בתרדמת חודשים ארוכים, והייתי במצב של צמח. במהלך אותה תקופה הגיע אבי להשתתף בכמה התוועדויות של הרבי, ובאחת מהן דחק הרבי באבי ואמר לו, "כעת זוהי עת רצון, בה תוכל לבקש מה שרק תרצה. אינני מבין מדוע אתה לא מבקש!"

כששמע אבי הצהרה כה ברורה מהרבי, הוא כמובן מיהר לבקש ברכה להחלמתי, בקשה שבסופו של דבר נענתה.

יום אחד אמי ישבה ליד מיטתי, כאשר אחות חדשה שלא הייתה מודעת למצבי ניגשה אלי ושאלה, "מה תרצה לשתות היום, חמודי, חלב או גזוז?" ואני מילמלתי, "גזוז". אמי התעלפה במקום.

אולם, בזה לא תם הסיפור. במשך שנה וחצי עברתי טיפולי שיקום אינטנסיביים, ובסופם - אף שכבר יכולתי לדבר ולאכול, אפילו בכוחות עצמי - רגליי בקושי זזו. יכולתי לעמוד רק בעזרת שני התקני ברזל מיוחדים, ולא יכולתי ללכת בכלל.

זה היה השלב שבו אבי לקח אותי אל הרבי. הוא נשא אותי על ידיו אל תוך חדרו של הרבי, ועל פי בקשת הרבי השאיר אותי שם ויצא. אינני זוכר כלל מה התרחש שם, אך מה שכן ידוע לי הוא שכעבור עשרים דקות יצאתי מהחדר ההוא על שתי רגליי.

אחר כך עוד המשכתי לצלוע, והצד הימני שלי היה חלש. אך הגרוע מכל היה שהתקשיתי ללמוד. כשהייתי בן שש, לקח אותי אבי אל הרבי, שהחל לשאול אותי שאלות על פרשת השבוע, ולכל אחת משאלותיו נאלצתי לענות, "אני לא יודע". בתגובה שאל אותי הרבי, "למה אינך יודע?", ואני עניתי, "זה

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com




חדש!
ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחנייות הספרים המובחרות




בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד